

Acció Cooperatista

Redacció: } Pelai. 7 • Tel. 17374
Administració: }

Organ de la Federació de Cooperatives de Catalunya

Les aventatges pràctiques de la cooperació son ben paleses. No s'ha trovat res millor en quant a millores socials immediatament realitzables.

Cal donar el màxim suport a l'organització cooperativa, altrament no li demaneu miracles

Les Finances de la Federació

Hens ací un problema que cal resoldre, en bé del prestigi i de la solvència federativa, en un termini breu i apremiant.

Fins ara la Federació s'ha mogut econòmicament dintre uns límits, ben reduïts si es vol, que li permetien atendre fins a cert punt les activitats que la legislació, els estatuts i els congressos li assenyalaven; però ha arribat el moment en què la Federació, amb dignitat econòmica, no pot pas atendre totes les activitats i totes les finalitats que ha de desenvolupar i de perseguir.

La depreciació monetària, per un costat, i el formidable nombre de cooperatives que han ingressat a la Federació, per l'altre, han convertit el capital federatiu en quelcom irrisori.

Aquesta manca de capital s'ha fet sentir més encara quan la Cooperativa Central de Compres, organisme econòmic de la Federació de Cooperatives de Catalunya, s'ha hagut de posar en relació amb la «Cooperativa Central de Abastecimientos», organisme econòmic de la Federació Nacional de Cooperatives d'Espanya i organisme distribuït de proveïments, en virtut del Decret de 25 de febrer passat, car el capital circulat de què disposava no és pas suficient per a realitzar o garantir el volum d'operacions que comporta l'abasteciment de la població cooperadora catalana.

Es clar que el problema potser l'hauríem de començar a resoldre en les mateixes cooperatives, les quals han admès, i no podia ésser de cap més manera, un formidable nombre de socis nous que no tenen fet cap aportació encara al fons col·lectiu o que representen aquestes aportacions quantitats ben migrades, en relació amb el capital proporcional al número de socis de què han de disposar les cooperatives i amb la depreciació monetària, i que per tant també es troben amb la mateixa dificultat al realitzar un volum molt més considerable d'operacions; però aquest problema en les cooperatives no es podria resoldre de cap més manera que exigint l'aportació total, en ingressar un soci, o inventant noves formes d'aportació, com ha fet suara la «Unió de Cooperadors de Barcelona».

Si en les cooperatives es resolués així, el problema de les finances de la Federació continuaria sense resoldre i fóra més difícil de resoldre que no pas ara.

La pauta de la solució l'ha donada l'Executiu amb la creació dels BONS DE DEU PESSETES per associat. Ja ho veureu. Fem números.

A Catalunya hi ha, aproximadament, unes 200.000 famílies cooperadores; multipliquen aquesta xifra per 10, que és l'aportació fixada a cada soci o família, i veureu que la Federació podria disposar d'un capital en efectiu de més de dos milions de pessetes.

Aquest capital efectiu, de dos milions de pessetes, donaria a la Federació, o si es vol al seu organisme econòmic Cooperativa Central de Compres, una capacitat de capital circulat, segons els més rudimentaris principis d'economia, per valor de quatre milions, amb el qual podria atendre, sense abusar de crèdits, tot l'intercanvi alimentari de què precisa la Cooperació catalana.

El contingent més gros, o el volum de compres més formidable, les cooperatives catalanes l'han de realitzar a través del seu organisme

superior, econòmicament representat per la C. C. C.; altrament l'organització se n'aniria en orri, car la força cooperativa quedaria desvinculada i els nostres enemics se n'aprofitarien per aniquilar-nos. Per alguna cosa els grans productors i magatzemistes d'abans eren tan contraris a fer operacions a través del nostre organisme superior; i fóra realment un contrasentit, i fins ridícul en la nova estructuració, que els grans productors d'ara, la F. S. A. C. per exemple, i els grans magatzemistes, la C. C. A. per cas, no poguessin realitzar totes les operacions amb els consumidors, organitzats i vinculats en la Federació de Cooperatives de Catalunya, per manca d'una solvència material.

Cal, doncs, cooperadors, emprendre la gran croada, en un temps breu i apremiant, de posar a disposició de la Federació el numerari que les nostres necessitats econòmiques exigeixen.

El Comitè Executiu ha donat la pauta i ha iniciat el camí, camí que seguirà amb tot l'entusiasme i sense vacil·lacions, ni claudicacions, en bé de l'organització, en profit dels cooperadors i pel prestigi i solvència econòmica de la Cooperació catalana.

Llegiu i propagueu

Acció Cooperatista

D'interés per a les Cooperatives

D'acord amb l'article 64 de la Llei de Bases de la Cooperació, dintre dels tres primers mesos de l'any, les cooperatives vénen obligades a trametre al Consell Superior de la Cooperació, una còpia de la Memòria, Balanç general i compte de Guany i Pèrdues.

Les cooperatives són pregades de trametre per mitjà de la Federació Comarcal respectiva, dues còpies del Balanç, a fi de complir aquest requisit i poder confeccionar la Memòria que s'ha de presentar al pròxim Congrés de les cooperatives, que tindrà lloc a Manresa els dies 24, 25 i 26 de juny.

Pròxims a emetre l'emissió dels bons de 10 pessetes per a facilitar el moviment cooperatiu i essent necessari conèixer el valor material de la Cooperació a Catalunya, és precis que les cooperatives envii l'enquesta que a títol d'estadística es sol·licita.

Hem de remarcar que aquesta enquesta no compromet a res, limitant-se tan sols a facilitar declaració davant aquesta Federació del valor que posseïx cada cooperativa.

**

Totes les cooperatives compostes de 200 socis com a mínim han de tenir la porta oberta durant les hores normals de venda i amb dependència professional.

Aquesta Federació es veurà obligada a prendre les mesures del cas si comprova s'infringeixen aquestes prescripcions legals que també ens imposen nostra moral de cooperadors.

Tampoc poden impedir l'ingrés a qualsevol ciutadà que ho desitgi, mentre sigui moralment solvent i no estableixi competència comercial amb la cooperativa.

En compliment de l'acord pres pel Consell General en la seva reunió del 27 de febrer, es fa avinent a les cooperatives que totes les comandes de material i altres encàrrecs que es facin a la Federació de Cooperatives de Catalunya, han d'ésser avalades primerament per la Federació Comarcal, exceptuant els casos en què el pagament sigui al comptat.

Aquest acord regeix solament per les operacions a crèdit.

**

Han de recordar també les cooperatives l'acord de la Federació de sancionar les dualitats d'inscripció, en dues o més cooperatives, per individus pertanyents a una mateixa família i evitar aquestes anomalies.

LOS TAUMATURGOS

A los veinte meses de guerra entra a actuar la Cooperación en las actividades previsoras y ordenadoras de la retaguardia. ¡Ya era hora! Hemos tenido que llegar a extremos, que no debemos comentar, para que pensáramos más que en el timón que señalara un rumbo en el áncora que nos defiende contra el temporal.

Ha sido así. Se ha producido el hecho fatalmente, y por lo mismo, huelgan lamentaciones estériles, reproches impropios y reconvenciones fuera de lugar. No existía en la masa ni conocimiento ni convención cooperatista por tanto, nuestro intento, a partir del 19 de julio de 1936, de ofrecer el movimiento cooperatista a las necesidades de la guerra y de la reestructuración social, nuestras reiteradas instancias, siempre y particularmente después de cada incidente desagradable, era algo así como pedir peras a un olmo.

No obstante, la Cooperación y los hombres responsables de ella, confiaban, esperaban aún, e incluso declaraban con el optimismo que da la convicción de servir a una ideología reconstructiva de lógica irrefragable, que «el futuro nos pertenecía». Es lamentable, sí, que aquel futuro que comienza, parece, a ser nuestro presente, no esté rebosante del sinnúmero de posibilidades maltrechas, de recursos dilapidados que ofrecía el presente aquel, aún en plena economía próspera pero, repito, no perderé el tiempo en lamentarlo, porque era fatal. No existía ambiente; éramos los cooperatistas una

minoría que no contaba y existía, eso sí, mucha incompreensión, mucho infantilismo.

Pero hay que reconocer que hoy el caso se da a la inversa. Las masas buscan soluciones en la Cooperación, ingresando en las filas de nuestro movimiento; el propio Gobierno —hoy más fuerte, reconozcámoslo, que nunca— pone también su confianza en la moralidad y competencia de nuestro sistema, y en las circunstancias en que nos hallamos a los veinte meses de guerra y de derroche de energías, no tan sólo en defensa de los intereses patrios y en lucha contra el invasor en una contienda impuesta y provocada por los enemigos del Derecho, sino derrochadas también en ensayos y pruebas no constatadas previamente y por las concupiscencias desmoralizadoras de los que creyeron haber hecho la revolución al convertirse en nuevos ricos, hoy parece que alguien pretenda que la Cooperación sea la panacea instantánea que ponga remedio a todos los males.

Hoy son las masas las que piden peras al olmo, y el olmo no puede dar, de momento, sino buenas varas... No puede hacer milagros; los cooperatistas no son taumaturgos y, por tanto, nunca han ofrecido ninguna solución a plazo breve ni ninguna transformación social completa en veinticuatro horas. Nosotros, sí, creemos en la ciencia, en el método, en la constancia, con cuyas premisas un olmo podría llegar a dar peras si fuera susceptible de injertos...

Pero, sin ser taumaturgos, creemos en la reconstrucción nacional, en la ordenación de una economía por el sistema cooperatista, pese a las dificultades existentes. La Cooperación ha sufrido pruebas tan duras como la que experimenta en estos momentos en España. Durante la Gran Guerra creció insospechadamente el movimiento cooperatista francés, y el alemán, que al principio de la postguerra había alcanzado proporciones consoladoras, sufrió más en unos meses de dictadura que en cuatro años de guerra, siendo hoy una sombra de lo que fué completamente bastardeado y a merced de voluntades ajenas a su autodeterminación. No podemos considerar en serio el desarrollo de la cooperación italiana, porque aquello no es cooperación, y hemos de lamentar que la húngara se vea obligada a reproducir gráficamente en sus publicaciones las poses teatrales del expintor y del presunto César.

No, la Cooperación no sufre en su contenido ideológico y orgánico por las calamidades materiales. Al contrario, se robustece más y más al salir de ellas purificada por el sufrimiento como el oro del crisol...

Todos hemos de tener presente este axioma biológico de las instituciones fuertes, de las instituciones racionales, de las instituciones justas. Reconozcamos, empero, que a los cooperadores españoles se nos reserva en la actualidad la difícil misión de ordenar el racionamiento de la población civil, no dándonosos a repartir una tajada, sino un hueso...

Que nadie crea en milagros. Que nadie nos tome por taumaturgos. Que todo el mundo confíe y colabore, eso sí, en la Cooperación, partiendo del convencimiento de que aún habremos de soportar muchas privaciones, pero seguros de que ello no fracasará, si todos le prestamos nuestro concurso, pues sería la primera vez en su largo historial de cien años.

Julio BLANQUER

SECCIO FEDERATIVA PER ACCIO COOPERATISTA DIARI

Ecos de la setmana

El Quadre Escènic de la Sucursal número 21 de la U. C. B. va organitzar una funció, a profit de les víctimes del feixisme, que ha donat com a resultat un benefici de 198 pessetes, que han estat posades a disposició del Grup Femení per ésser destinades a l'objecte assenyalat.

Com ja veieren els nostres lectors, per la nola que encapçalava el número passat, entre les víctimes del bombardeig del dia 17 hi ha la d'un volgut company de l'Ecop que va morir per l'explosió de la bomba que va caure a la impremta, on ens causà importantíssims desperfectes. Al mateix temps que expressem el més sincer condol a les famílies cooperatistes que han perdut algun membre, protestem energicament d'aquests bombardeigs inhumans.

Tal com publiquem en altre lloc, el passat diumenge es constituí la Comarcal del Vallès Oriental. Hi assistiren, per la Federació, els companys Barjau i Giménez.

Cada dia arriben queixes de cooperatives que encara no han rebut cap mena de queviures. La Federació es preocupa intensament de l'assumpte, per mitjà de la C. C. C., prop de la C. C. A., i creiem que les dificultats que s'han presentat en reestructurar la distribució prompte seran superades i el repartiment es farà d'una manera normal i amb justícia.

Assemblea constitutiva de la Federació Comarcal del Vallès Oriental

El passat diumenge, dia 27 del corrent mes de març, tingué lloc al local social de la Unió de Cooperadors de Granollers l'assemblea constitutiva de la Federació Comarcal de Cooperatives del Vallès Oriental. Concorregueren a la reunió delegacions de Mollet, la Garriga, Baix Montseny, Parets del Vallès, Monistrol, Codines, Vallromanes, Gualba, la Batllòria, Aiguafreda i d'altres localitats.

Presidí l'acte el company Codina, de la Unió de Cooperadors de Granollers, i en representació de la Federació de Cooperatives de Catalunya, assistiren els companys Barjau i Giménez.

La Federació Comarcal del Vallès Oriental estava representada pel company Calafell.

L'acte transcorregué enmig d'una gran harmonia, i els companys Calafell i Barjau informaren en el sentit de ratificació de principis i de complir amb els acords presos als Plens de la Federació de Cooperatives de Catalunya, puix que, donada la importància del cooperativisme a Catalunya, cal actuar d'acord amb les necessitats imposades per les circumstàncies presents per tal de servir eficaçment la causa del poble.

Som morals o no?

Fins al present no s'ha demostrat encara que la moral cooperatista en l'aspecte adquisició i distribució hagi estat reconeguda per cap dels organismes oficials que s'han proposat intervenir, en el proveïment de la població i de les cooperatives.

Fins a la data sols hem vist reserves per reconèixer aquesta moralitat que sustentem i així hem vist que tant les Conselleries de Proveïments municipals, Vegueries, com de l'Estat, quan ha arribat el moment de posar-se en relació amb els nostres òrgans de distribució, han trobat sempre la manera de tenir més consideracions per la forma de distribució individual que representa el comerç privat que no a la cooperació.

Salvant les intencions que el Govern de la República ha demostrat envers la Cooperació, les quals estan plasmades en el Decret del dia 25 del propassat mes de febrer, que de portar-se a la pràctica —com així esperem— serà la primera vegada que el Govern s'haurà sabut desentendre d'una funció aclaparadora per a ell i fàcil per les nostres organitzacions, ja que l'Estat, degut a les circumstàncies que travessa el nostre país, té les preocupacions peremptòries que comporta el sosteniment de la guerra.

Això no vol dir que no siguem partidaris de que sigui l'Estat qui control i decideixi les divises que cal invertir en la compra de productes que a jutj seu tinguem necessitat; tot el contrari: creiem amb tota sinceritat que tant en les matèries de l'exterior com de l'interior en té de disposar el mateix Estat. El que no acceptem és que l'Estat, a través dels seus funcionaris, s'hagi de dedicar a comprar mongetes i cigrons, rebutjant la tècnica i moralitat de què al principi parlàvem; com tampoc no podem acceptar que l'Estat deixi de regular la producció alimentària del nostre país i que es permeti

Les consignes de la Federació

S'ha rebut una Memòria-Balanç corresponent a la Federació Comarcal d'Igualada. Repasant els seus fulls hom pot apreciar la tasca constructiva i l'administració d'aquesta Federació Comarcal, la qual cosa és encara més remarcable i apreciable en aquests temps calamitosos, plens de dificultats per a normalitzar els problemes econòmics de les cooperatives.

Es deia llavors aquesta tasca de la Comarcal d'Igualada perquè dona a comprendre ben clarament que es situa en la marxa ascendent del cooperativisme i que vetlla de prop per a què els nostres postulats arribin al poble treballador amb la màxima eficiència i garantia.

Nosaltres esperem, i perquè així ho exigeix la importància del nostre moviment i el compliment del nostre deure, que totes les comarcals, seguint les indicacions de la Federació de Cooperatives de Catalunya, i estimulades per l'exemple de la Comarcal d'Igualada, multipliquen llurs esforços per a superar-se i posar-se al nivell de les circumstàncies. En aquestes hores prenyades de lluites i dolors s'està forjant la nova humanitat per la qual els cooperadors ho hem donat tot, i és arribada l'ocasió de demostrar que el concepte que tenim de la vida el podem realitzar els cooperadors; cal només una sola cosa, i és que tots els nostres actes estiguin d'acord amb el nostre ideari, i aquesta obligació ha d'ésser sagrada per a tots els dirigents del moviment cooperatiu. Sàpiguiu ja d'una vegada els dirigents de les cooperatives, de les comarcals, que l'única solució viable per a guanyar la revolució i consolidar-la és la implantació del cooperativisme en els seus diversos aspectes. Segons sigui el nostre esforç en impulsar i orientar el moviment cooperatiu seran els resultats, i de cap de les maneres podem declinar la nostra responsabilitat. Cal mesurar la responsabilitat que ens pertoca i procedir en conseqüència. Companys cooperadors! S'ha de treballar amb tota integritat, intensament i sense desmai. Que ningú, i majorment els dirigents, no oblidin aquests mots.

que es creïn organismes amb intencions monopolitzadores, que solament representen un privilegi per una classe productora determinada, deixant apart el consumidor organitzat col·lectivament que són les cooperatives i que han demostrat fins avui aquestes, que en capacitat d'adquisició, de distribució i de moralitat en poden donar lliçons.

I és que la moral, igual que la veritat, s'accepta o no s'accepta en la totalitat. No admetem el dilema a mitges. Hom és una de les dues: moral o immoral.

Així es pot aplicar al sistema que, com el nostre poble, ve reconeixent des de fa molt de temps —deixant apart els primers moments eufòrics de la revolució— com a únic sistema moral en l'aspecte distribuïdor i d'adquisició, com ho prova l'allau —podríem dir-ne— d'ingrés que es ve produint envers les nostres Cooperatives.

Però anem veient també que de manera oficial s'ha vingut regulant el desenvolupament de les mateixes, com ho prova un Decret de la Generalitat que regula la creació de noves entitats d'aquest tipus; encert que apuntem a l'haver del Govern de la Generalitat.

Però el que nosaltres propugnem i volem posar en evidència és que fins al present hem vist solament intents centralitzadors —del Govern de Catalunya primer i de l'Estat Central recentment— en l'aspecte adquisitiu i distribuïu, prescindint en absolut del sistema cooperatiu, havent hagut de contemplar una sèrie de fracassos materials tant en la distribució com en l'adquisició de productes.

Nosaltres el que pretem, com tot el poble en general, és una distribució justa i moral de les matèries alimentàries disponibles i poder treure de la ment de tothom la impressió depriment que hi ha qui pot atipar-se a boca plena, mentre hi ha qui té treballs per adquirir el més essencial per a viure; perquè després de la sèrie de provatures que s'han portat a la pràctica no es reconeix d'una vegada la nostra moralitat? Què ho priva? És que els interessos de partit, de monopoli o de privilegi s'hi oposen?

Cal ésser sincers; cal que els homes representatius de la Cooperació a la nostra terra i els que sense representar oficialment la Cooperació ocupen i han ocupat llocs oficials, parlin clar; i que assabentin al nostre Moviment el perquè de tantes dificultats i ensopegades que es presenten en el moment que es pretén aplicar al nostre Moviment la funció que li correspon, acabant d'una vegada amb aquest ambient d'asfíxia a què s'intenta fer-nos viure.

L'amic Casas, el provat i fervent cooperador, m'exhorta en una de les seves formoses exaltacions periodístiques, que em manifesti en el tema d'avui, rejuenit per ell, però que en realitat és una suggerència que ja fou encetada i prou escatida en diversos períodes de la vida del nostre portantveu ACCIO COOPERATISTA, per molts companys que han sentit igual que ell aquesta necessitat, la de convertir el nostre estimat setmanari en diari. No volem regatejar pas la idea, doncs seguim opinant que és excel·lent i que si tinguéssim de donar el nostre parer —cosa que com altres cooperadors ja ho hem fet en altre temps—, fóra el de contribuir amb tots llurs esforços morals i materials perquè fos un fet el de fer que ACCIO COOPERATISTA fos el nostre periòdic de combat quotidià, el nostre desdèjuni espiritual, la fulla matinal indispensable, però per això convindria que, a més de tractar les coses pròpies d'informació, doctrina i orientació cooperatista, abarqués llur contingut tots aquells temes de caràcter general, perquè pogués substituir la premsa que adquirim diàriament per estar al corrent de tot el que passa en el món i en la vida social i política del nostre poble. Però els cooperadors tenim una qualitat que moltes altres organitzacions no posseeixen i és la de viure la realitat pràctica de la vida. Malgrat mantenir una ideologia elevada que no envenegem de ningú, som pràctics, aquesta és una condició essencialment cooperatista.

Mirem sempre al cel, però en caminar ho fem posant els peus a terra. Vol dir això, volgut amic Casas, que en emprendre la volada la nostra rosada fantasia, frenem un xic l'audàcia de les nostres atrevides il·lusions i examinem la possibilitat d'èxit de la nostra empresa, car sense aquesta possibilitat de reeixir, fóra endebades iniciar una embranzida quan forçosament has de topat amb una sèrie de dificultats de tot ordre, econòmic —aquest d'una enormitat que escapa als que desconeixen l'aspecte industrial de la premsa— intel·lectual i, sobretot amb el problema actualment insoluble que planteja la manca de paper.

Si per un cantó avui és una necessitat ineludible el que ACCIO COOPERATISTA sigui no ja un depuratiu, sinó el substantiu per a orientar l'allau de nous cooperadors que vénen a la palestra desconectats de la més elemental noció cooperatista, també és cert que les circumstàncies són en extrem desfavorables per pensar solament en fer sortir un periòdic davant l'anguniós problema de la manca de paper.

A més, hem de tenir en compte que fer sortir un periòdic exclusivament de caràcter co-

operatista sense altre text que el pròpiament interessant pel nostre moviment, fóra una equivocació.

Hem de pensar que en els països on està arrelat el cooperativisme i existeix prou contingent de cooperadors, no per sostenir un periòdic, sinó més d'un, no en coneixem gaires que alimentin aquest romanticisme de fer sortir un diari pròpiament per a l'organització.

L'exemple ens l'ofereix el moviment cooperatista de França, Bèlgica, Anglaterra i altres nacions que amb tot i posseir una potent organització cooperatista, tenen el periòdic setmanal la majoria.

L'encert fóra trobar un periòdic dels que tenim a Barcelona que fos de tendència afí amb el Cooperativisme i establissim un conveni d'empresa mixta i des d'allí fer tota aquella propaganda precisa dedicant a més informació i orientació cooperatista.

Però existeix la dificultat que no escaparà a ningú, que tots els diaris tenen llur tendència política; exactament igual, succeeix amb els cooperadors, i això, naturalment, ens impideix de dur a terme aquesta idea perquè no fóra factible d'èxit per la incompatibilitat política que es plantejaria entre nosaltres.

Per concretar, doncs, la nostra opinió i satisfer als companys que han donat motiu a la nostra intervenció en aquest tema, sempre interessant, direm que interé no és millori la situació econòmica del nostre país —i en dir econòmica ens referim a la qüestió industrial i més concretament a la fabricació del paper— no podem ni pensar en semblant cosa.

Ara bé; com que l'aspecte de la propaganda que és, en síntesi, el motiu pel qual hom justificava aquesta necessitat, creiem que cal aprofitar tots els mitjans que més s'escaiguin per fer arribar a coneixement de tothom el que és i significa la Cooperació. I per fer-ho no hem de regatejar res en absolut.

Des de la simple fulla, a l'eloqüent i vigorós pamflet. En conferències, converses radiades, explicant d'una manera senzilla i concisa l'abast de les teories cooperatistes.

Sense enfarfec ni disquisicions filosòfiques que no estan la majoria de les vegades preparats per entendre-les els que les escolten. Vulgaritzar arreu l'A.B.C. de la Cooperació, perquè les primeres nocions més elementals es difonguin i serveixin de primeres petjades d'orientació per tots quants ingressats de nou davallen i van d'esma en aquest mar de confusions i revoltes, que àdhuc poden fer naufragar la nau on navega la nostra Organització.

CELESTI VENTURA

Alrededor de un diario cooperatista

El amigo Ángel Casas, al sostener entusiàsticament y concienzudamente su tesis en favor del «diario cooperatista», ha tenido la gentileza de invocar con apreciación bondadosa y ánimos de reforzar la necesidad de ventilar esta cuestión, los méritos que bien pudieran acreditar en la deliberación del tema, ciertos compañeros, entre los cuales me ha permitido el honor de figurar.

Agradeciendo tal inmerecida distinción, que nunca constituyó calado dentro de mis humildes aspiraciones, acepto gustoso la ocasión que se me ofrece para manifestarme alrededor de este interesante asunto que también supongo de la mayor actualidad.

La Cooperación en Cataluña, es público y notorio, que venía siguiendo un lento y evolutivo caminar. Consecuencias de su propio ritmo han sido los procedimientos que al unísono de esta penosa marcha determinaban los cooperadores con más o menos acierto en los efectos producidos. Pero, de todas formas, y cual saldo resultante de las actividades conjuntas, la obra cooperativa adolecía de una conformidad desmesurada o contraproducente resignación ante la pobreza de su intensidad y acción resolutiva, de acuerdo con lo que era y debidamente podía ser.

Su falta de crecimiento radicaba, no cabe duda, en la muy poca comprensión, ya que, salvando el esfuerzo de los verdaderamente atentos y estudiosos, ni los de adentro ni los de afuera estaban suficientemente en condiciones de capacidad para llegar a una legítima persuasión en provecho de un programa reivindicador frente a las normas capitalistas.

La Revolución a que nos vimos provocados, ha conseguido, en pocos días, más, bastante más, que la voluntad de los cooperadores en muchos años. Esta es una verdad y hay que rendirle sus honores.

Ha sido preciso que venga lo sucedido, para que unos y otros, todos, se den perfecta cuenta de lo fructífero que puede ser un bien trazado programa cooperativo. Y el pueblo se presta a su realización más inmediata.

Ahora bien. Este grandioso cambio experimentado por la Cooperación, no tan sólo en Cataluña, sino en toda la España republicana, se debe a la magnánima experiencia de los tiempos y la noble firmeza de los hechos, pero no a una ordenada y clara concepción de los principios que definen y sostienen nuestro movimiento universal. Y ésta es, precisamente, la primordial tarea que en el presente nos incumba para fundamentar este sorprendente y rápido progreso; la enseñanza y propagación del credo cooperatista; para que, siendo enteramente conocido y con facilidad practicado, sea también defendido con valentía y fe como medio positivo de una vida y completa transformación social.

Para el más fecundo cumplimiento de esta meritoria labor que nos imponen los acontecimientos de la época, hay varios senderos, claro está; pero es forzoso convenir que el más eficaz sería, indiscutiblemente, un buen diario que se leyera. El periódico, cuando es sano, se convierte en el más expresivo medio de relación y fuente de conocimientos.

Todas las instituciones o colectividades consagran sus esfuerzos con preferencia al logro de un órgano de comunicación y propaganda, y no menos ha de ser la Cooperación, a cuyo cargo corre la resolución del más serio y apremiante problema de la economía colectiva.

En nuestros terrenos cooperativos, donde tantas pruebas se han dado de buena voluntad y firmeza de carácter, podemos aplicarnos el dicho de que, querer es poder, y si las entidades cooperativas lo quieren, a pesar de los obstáculos que, naturalmente, se presentarían, llegaríamos a tener nuestro gran diario, que podría considerarse como una parte de las obras sociales por su importancia educativa y de faja orientación.

Según parece, se aproxima nuestro Congreso y con él tal vez la mejor ocasión de plantear esta idea y su correspondiente estudio.

Sigan, pues, los que deben y pueden hacerlo, en el uso de la palabra.

Francisco CAMPOS

UN ANY DE COOPERACIO

Després de la revolta més èpica que ha pogut registrar-se en les fulles del passat històric del nostre país, i la qual ha portat dividir tot el territori de la vella Espanya, partint-la amb la sinuositat de les trinxeres, que cada segon hi escola en el curs de la jornada una o altra gesta heroica dels nostres soldats de l'exèrcit popular, forjat entre glopades de sang i esclats de metralla, d'opinions diverses d'actuació o atac, sotmesos a privacions i deficiències, les quals han estat superades sobre la marxa dels esdeveniments i a còpia de sacrificis, regulant-se i enfortint-se amb matemàtiques de màquina que obeeix una sola acció sota el crit «Espanya independent». En la reraguarda, igualment entre extremitats d'opinions que malgrat agermanar-se en concepcions de dret social, cada un interpretava al gust dels seus sentiments d'acció política en què s'emmarcava la teoria del programa sembrat en el seu pensament, ens hem trobat que el nostre sistema cooperatiu fou rebutjat com antiquat sistema i d'inèrgia existència, com a lluita passiva en ple règim capitalista, però de nul·la efectivitat en plena renovació social de noves tendències econòmiques i de garanties vindicadores per al proletariat.

I la cooperació, integrada per elements de totes les masses sindicals i polítiques que triomfaven en la revolució i la llibertat del poble, essent carn de la mateixa carn, se l'allunyava com a dret social organitzat sota els auspicis de la col·lectivitat responsable i de responsabilitat jurídica respectada per tota la democràcia del món, era rebutjada, encara que no anul·lada, pels que pugnaven i conquistaven els drets de vindicació social i humana.

La cooperació va esperar per disposar-se a recollir de les noves prescripcions que s'entaulava en l'endegament econòmic de la producció i del consum per adaptar-se al sistema que demostrés, amb el seu desenvolupament resultar més eficaç que la nostra estructuració cooperativa.

Les noves col·lectivitzacions han nascut en cada redós de producció. El consum fou sotmès a un control rigorós sota la bandera sindical i en el curs dels seus ingressos econòmics o deficiències tenien d'ésser finançades per les beneficiàries, començà a sentir-se per aquestes l'egoisme en el clos de la gran col·lectivitat que volia gestar-se, i les col·lectivitats s'especialitzaven en defensa dels interessos de cada una. S'han disputat facultats de mercat, drets d'adquisició en matèries primes, i el més catastròfic, es retirava de les relacions econòmiques el crèdit de pagament a terminis, imposant-se el pagament al comptat, el que obligava a la nova economia a tenir de disposar d'un efectiu immediat que li mermava la seva potencialitat expansiva, pel que la mateixa massa revolucionària s'establí la desconfiança a si mateixa. Sorgia mentrestant i a mida que es perfilaven noves col·lectivitzacions, la llei que tenia de regularitzar i responsabilitzar-les dins la seva funció. Feta a més a córrer per la Conselleria d'Economia, el text de la qual s'assimilava al sistema cooperatiu i al meu concepte amb més deficiències i menys responsabilitat que la llei per la qual el nostre moviment es regeix.

La Cooperació va de cara al consumidor amb esperit de regularitzar la producció. I en contemplar, des del nostre lloc, esperant la nova concepció que ens millorés la nostra teoria, veírem que tot es regularitzava de cara al productor, caient en les mateixes vicissituds del sistema capitalista.

Revolució col·lectiva. La nostra! Ningú en el curs de l'any no ha demostrat millor afectivitat revolucionària.

I això ens esforçarem a demostrar al productor que és consumidor desorganitzat, però el seu problema no era sols organitzar-se per defensar el seu producte, és quan aquest, considerant-se la màxima figura del moment, se li presentaven les dificultats naturals, donant-se compte que era, a la vegada que productor, consumidor, i pel que calia organitzar-se com a tal, ha estat quan en el transcurs de l'any que hem viscut, ja en finalitzar-se, l'organització cooperativa ha estat considerada funció social. En el partit polític, el secretariat sindical, que per tradició de programa ja ho portaven en els plectres de llur bandera, però el més essencial, les especulacions que en si produeix la guerra els precipitava a adaptar-se al nostre sistema.

Aleshores era quan desorientats cercaven informació per a constituir-se cooperativament, als redutes de la vella cooperació, que porta setanta-cinc anys d'experiència en revolució permanent. Se'ls explicava que el vell sistema entre totes les entitats, per a constituir-se en una sola força, en la qual calia ingressar, aconsellant-los evitessin crear noves cooperatives, ja que les noves creacions, filles del descopeixement i la precipitació que les necessitats que imposa la guerra, representava llançar energies i sacrificis al buit, les quals a les primeres debilitats dels seus animadors podrien fer-los abandonar l'obra, el qual fet de descreït causaria sobre tota la causa cooperativista la deficiència de la seva incapacitat constructiva o

manca de perseverança. El motiu més elemental que induïx a sustentar aquesta opinió de probabilitats de fracàs a aquesta classe de cooperatives fetes per la fàbrica, pel despatx, pel sindicat o pel partit polític, tenen el perill que els seus associats, per tenir allunyada la residència del local cooperatiu distribuïdor de queviures, serien perseverants mentre duressin les circumstàncies de manca de productes en el comerç privat, però quan aquest pugui endegar novament l'abundància en la seva botiga, aquell associat allunyat del local distribuïdor cooperatiu, en la seva major part, abandonaran el seu deure social de consumir-hi per acudir a la facilitat que li ofereix el comerç privat més aprop de la seva llar.

Alguns ciutadans, comprenent la raó d'aquesta opinió, ingressaren a la cooperativa més propera de casa seva, pel contrari, altres, desoïnt les nostres experiències, arribaren a constituir la cooperativa de classe.

Precisament en aquesta hora de solidaritat, en aquest any d'unificació d'esperit revolucionari, d'agermanament polític, d'ajuda econòmica entre tots, de sentimentalisme solidari al dolor de cada un i dret de gaudir les benaurances compartint-les entre tots, la cooperació no ha estat entesa en el seu valor social i internacional, en fer-se cooperatives de classe, encara que ja ens arriben rectificacions i s'obre la porta de bat a bat.

Com a cooperador, no hi havia cap altre recurs que acceptar l'error d'aquests companys, amb l'optimisme de què molts d'ells sabran entrar en el cercle dinàmic del cooperativisme, que no classifica més que massa proletària de consumidor organitzat, sota el lema «un per tots i tots per un», no sols en el taller, en l'oficina, al sindicat o en el partit, sinó que de cooperació pura que fa fraternitzar els diferents oficis, els diferents partits, els diferents sindicats; un ciutadà al costat de l'altre comprant en un mateix taulell, sumant-se a la veritable obra col·lectiva i en la responsabilitat d'èxit dels quals tots hi sumen el seu esforç de benestar col·lectiu.

Així s'ha transcorregut un any entre erupcions socials, de renovacions constants, modismes insuficients o massa precipitats en acció han hagut de girar la seva velocitat amortiguant-la amb la cooperació, no tan sols en la de consum, sinó que també en la de producció i treball, reconeixent-les com a organitzacions més responsables com a drets jurídics més consolidats, com a reformisme social més eficient, com a harmonia fiscal més concentrable.

El productor no pot defugir les seves necessitats de consumidor, ni el consumidor pot evitar les seves obligacions de productor, i és quan la cooperació d'ambdues formes d'aplicació en l'existència de cada un neix la lògica de sumar les pròpies forces i les pròpies necessitats agermanant les seves necessitats econòmiques en la cooperació de tots.

Ha transcorregut aquest any ple d'emocions i amargues per la guerra, contra la guerra, i l'estel de la cooperació és un fidel sentimentalisme sorgit en el valor de cada un, com una llum nova de força per sostenir-se heroïcament de cara a l'esdevenidor, no sols per l'avui nostre, sinó pel demà dels nostres, que hauran de substituir-nos en la vida, on hi puguin trobar de la nostra obra una veneració de record a l'esforç gegant de garantia social a què hem destinat la nostra missió de trobar en la cooperació de cada un la solidaritat de millorament de vida en l'existència de tots.

EMILI FERRER

CHISTES

—¿Sabes por qué Saturno se parece a un vermes?

—¿Por qué?

—Porque tiene anillos.

—La luna es un satélite muy pensador.

—¿Por qué?

—Porque nos envía la luz por reflexión.

—Hay un poeta que dice que quisiera ser el planeta Tierra.

—¿Por qué?

—Porque en la Tierra hay que considerar tres capas y él no tienen ninguna.

—¿Sabes que hay un artista cinematográfico que debe simpatizar mucho con la cooperación?

—¿Por qué?

—Porque su nombre lo indica. Fíjate: Gary Cooper... ación.

—Oye, chico. ¿No sabes que se ha de descender del coche por la plataforma delantera?

—Pero, oiga. Esta plataforma, por la que ahora voy a descender, cuando el coche marcha en dirección contraria a la que ahora lleva, ¿acaso no es la delantera?

SAUMELL

Problemas del movimiento cooperatista

No es, sin duda alguna, una novedad los conceptos que exponga en este trabajo, tal vez sean ya sobradamente conocidos y sentidos por la mayoría de los cooperaores, aunque no se haya expuesto y defendido con la constancia que las circunstancias aconsejan.

Siempre he creído lo mismo que diré ahora, y que no será en parte otra cosa que lo que en otro trabajo mío en las columnas de ACCION COOPERATISTA expuse en el mes de julio o primeros de agosto de 1936, con el título de «Partidos políticos, Sindicatos y Cooperativas». Actualmente han salido a flote una serie de cooperativas de todo orden, que aun funcionando en su aspecto mercantil igual que las otras, es muy discutible el que puedan o deban ser consideradas como tales por quienes esperan de la Cooperación algo más que una tienda donde proveerse.

Uno de los argumentos empleados por todos los propagandistas de ideales revolucionarios y que sin ser de los que logran aplausos, eran de los más sólidos, se refería al caos que representaba siempre la implantación de nuevas industrias o comercios, que lejos de responder a una necesidad social, obedecía sólo al capricho o necesidad de este señor o de aquella empresa, con miras, claro está, absolutamente particulares.

Si establecida una industria cualquiera tiene éxito, que quiere decir nivelación de gastos, etcétera, y por el sólo hecho de obtenerlo encuentran otros imitadores, que en uso de su derecho instalan varias del mismo modelo, etcétera, el resultado será fatal, porque si para vivir esta necesita 1.000 metros cuadrados de terreno, 200 empleados y una maquinaria determinada, etc., que cubra las necesidades del mercado, al triplicarlo por aquella mal entendida libertad, sólo conseguiremos la ruina absoluta de toda la industria.

Este caso, sería exactamente igual en el caso del comercio, donde en un distrito cualquiera de Barcelona, necesitando un número determinado de establecimientos, por las razones antes dichas, se hubiesen triplicado.

En el aspecto de la distribución justa, ésta es la finalidad de las cooperativas de consumo, de todas, en absoluto, que se habían creado antes del 19 de julio de 1936.

No negaremos las fallas que adolecían, ni muchas imperfecciones que aun subsisten, pero

Desde mi balcón

BRINDIS

El silencio, pleno de vibraciones tan intensas como de exaltada tristeza, como de delirante placer, forma en la soberbia perspectiva matinal —iniciación y realización— un arco triunfal para divinizar la Vida en una perenne bendición.

El mar —dios, rey, esclavo— en un instante ordena la creación de un raro paraíso, en un minuto impone una ley imposible y después —un después casi sin principio, casi sin término— se torna humilde, suave, sensitivo, ansioso de puerilidades, de ternuras color ámbar, enervantes siempre...

Las rocas —sin tiempo en su dureza de siglos— oscuras como un mal sueño, pero bellas e imponentes como la representación de un poder invencible— parece que quieren transformarse bajo la lluvia áurea —pétalos de sol, triángulos cálidos— en alma para sentir, en carne para gozar, en brazos para aprisionar lo que no se puede poseer, el corazón del Universo milagrosamente puro, tan grande como la inmensidad.

Sugestionada por la maravilla que mis pupilas recogen, en un afán de locura gloriosa, embriagada de miríficas fantasías, pretendo atraerla para conservarla intacta, para llevármela a la noche de hoy, a la de mañana, que adivino sin dulzuras de nido, sin blanduras de mimo, como un radiante amuleto, como un bello anticipo de una futura ventura. Y siento cómo se encrusta al cuerpo. Lanzo al aire cascabeles de cristal —risa, risa, risa— que oscilan hasta perderse en una lejanía azul...

Alzo una copa extraña —baccarat, diamante, marfil— formulando quedamente, frente a la inquietud de estaño de la última ola, un brindis salpicado de esperanza.

«Que los hombres apaguen las hogueras de odio; que la paz ilumine las ciudades deshechas, los campos impregnados de sangre. Y por encima de las alas blancas, se alce nuestro sueño con sublimidad de eternidad.»

Mi voz no muere en vano. Queda, bajo el manto de la hora viajera, la ilusión humana...

El silencio, pleno de vibraciones tan intensas como de exaltada tristeza, como de delirante placer, forma un arco triunfal para divinizar la Vida en una perenne bendición.

PSIQUIS

en absoluto modificables, en cada momento que por los afiliados se vayan reconociendo.

Una de estas faltas, la más importante quizá, fué la del dualismo existente, por cuestiones personales tal vez, entre algunas cooperativas, y para corregir esto surgió la Unión de Cooperaores de Barcelona.

Era aquella aspiración unánimemente sentida, pero no realizada, que se lleva a efecto al calor de la revolución, creando un sólo organismo capaz de establecer con la cooperación de todo el pueblo consumidor, un servicio de distribución que fuese garantía de la justicia distributiva hoy y pilar sólido de la economía futura.

Algunos cooperaores que lo eran, presenciaron el sacrificio de algunos despachos de ventas nacidos al calor de anteriores discordias entre ellos y se vanagloriaron de haber contribuido a ello pensando en brillante porvenir de nuestra organización.

Y es esto precisamente lo que me propongo resaltar.

Era preciso, e incluso imprescindible, que las Sindicales y Partidos lanzaran la consigna de que todos los obreros deben pertenecer a una cooperativa.

Esto es lo que yo pedía (en el trabajo a que hago alusión) para encauzar la distribución.

¿Pero, cómo se ha hecho esto?

A mi juicio, de la peor forma.

Si, desgraciadamente, las diferentes concepciones político-sociales nos dividen a los trabajadores en los diferentes partidos o grupos de tendencia, ¿es que no es bastante que a consecuencia de esto no se pueda realizar la fusión de los organismos Sindicales, sino que a la hora de la distribución o al considerar el estómago u otras necesidades hemos de estar divididos?

¿Por qué determinado partido lanza la consigna de apoderarse de la organización cooperatista, aconsejando a sus afiliados militantes el ingreso con este fin?

¿Por qué la creación de otras nuevas de tipo Sindical o de Empresa?

Es que ahora que el proceso evolutivo de los hombres y de la revolución, había hecho posible la unificación de todo lo que de Cooperación existía en Barcelona, van a ir creándose cooperativas y cooperativas para caer en los vicios del comercio particular, que establecía el comercio no debido a una necesidad racional del pueblo, sino a las ansias de hegemonía de un grupo sobre otro y perjuicio final de la obra de conjunto?

Existe en Barcelona la U. de C. B. con una experiencia y una capacidad que es una garantía para todos y estamos seguros que los esfuerzos que hoy realizan unos y otros aplicados sin recelos y con entusiasmo nos daría en breve el triunfo definitivo.

En la U. de C. de B. sólo hay cooperatistas, y aspirantes a serlo, y que provienen de los más distintos campos ideológicos.

Nadie predomina sobre nadie, nadie es superior a otro por el hecho de pertenecer, fuera de la Unión, a uno u otro partido u organización, la influencia o prestigio de los cooperatistas en la Cooperación la consiguen los hombres por su entusiasmo y constancia en la actuación dentro de la misma.

Somos unos 70.000 (setenta mil) afiliados a la U. C. B. y tenemos el deber ineludible de defender en todas partes donde nos encontremos esta verdad de que U. C. B. no es de ningún grupo ni partido, sino de todos, absolutamente de todos sus afiliados.

Debemos defender que nuestra aspiración en los momentos actuales, se cifra en que todos aquellos artículos que racionan por los organismos competentes lleguen a los consumidores sin filtraciones ni combinaciones «estraperlicas», y con el mínimo de molestias posible, bajo el control inmediato del consumidor.

Aspiramos a conocer a través de las sucursales la capacidad de consumo de la ciudad, para poder, en su día, organizar de una forma racional y justa la producción.

Aspiramos a que realizada así la distribución, quede de una forma efectiva hecha la revolución económica, en sus dos aspectos.

Para esto se necesita la unión de los consumidores en un sólo organismo y éste, en la ciudad de Barcelona, debe ser la Unión de Cooperaores de Barcelona, aunque para ello tengan que sacrificarse todos los intereses de partido u organismo que hayan aconsejado las de nueva creación.

Una vez en la Unión, si debe modificarse en algo puede modificarse.

Por la Unión de todos los consumidores, que representa el primer jalón definitivo de la revolución económica no deben constituirse nuevas cooperativas sin ingresar en las existentes y fundir en una donde existan más.

No olvidemos que como consumidores nada puede separarnos.

B. HERNANDEZ

Cursillo de Cooperación en Villarrobledo

III

La orientación cooperatista de las masas trabajadoras de Villarrobledo no es la resultante del azar tiene una explicación. Veámosla:

Era la primavera del año 1931. La República había sido implantada en España. Iban a convocarse Cortes Constituyentes. Las fuerzas republicanas —incluidas las socialistas— preparaban sus candidaturas de coalición.

Una personalidad de relieve, don Antonio Fabra Ribas, elegía la más modesta de las provincias que solicitaban su nombre para la candidatura, y se decidía a luchar por la de Albacete. En el extremo N. de la provincia, junto a la de Valencia, existe la ciudad de Almanza, netamente industrial, la cual se honra de haber sido una de las primeras que tuvo sus organizaciones obreras personalmente fundadas por Pablo Iglesias. Las demás poblaciones de la provincia, aparte la capital, son casi todas totalmente agrícolas. Se comprende, pues, que la capacidad política y social de los trabajadores de Albacete fuese muy limitada. Por otra parte, la distribución de la propiedad de la tierra era la más adecuada para el dominio de un número reducido de familias que tenían organizado un régimen de caciquismo feroz. La lucha iba a ser durísima, porque no se trataba ya únicamente de unas elecciones bajo el signo de la República, sino de una contienda a muerte contra una tasta dominante de alma y de organización feudal que, con monarquía o con República, no estaba dispuesta a aflojar su dominio.

Fabra Ribas, con su temple de luchador moderno, comprendió claramente la gravedad de la lucha, su duración y su alcance, y fué por esto precisamente que eligió la provincia de Albacete. Luchar y vencer en Madrid, en aquellas circunstancias, era para él cosa demasiado fácil, demasiado cómoda. Los trabajadores de aquella provincia manchega le necesitaban para entonces y para más tarde.

Fabra Ribas llevó con él, para la propaganda y para la organización, una lucida pléyade de luchadores madrileños; de ellos citaremos solamente algunos nombres: Rafael Heras, en plena y constante actividad, y Marbán, muerto gloriosamente en las jornadas de Octubre del 1934, en el mismo terreno de la lucha y en cumplimiento del deber. Solá, gerente de la Cooperativa Vinícola; Sugrañes, etc., etc. En la misma candidatura de Fabra fué, además, otro buen luchador y excelente periodista y literato, Rodolfo Viñas, bien conocido por los aficionados al teatro de nuestra ciudad, por su obra «Nido de Brujas».

Síntesis y resumen de todas las bajezas y miserias caciquiles de la Mancha, era Villarrobledo, como ha podido verse en el artículo anterior. Por eso precisamente Fabra y Viñas fijaron especialmente su atención en dicha ciudad. Nos han contado una anécdota que condensa la audacia de los caciques de Villarrobledo. Siendo Fabra Ribas Subsecretario del Ministerio del Trabajo y diputado por la provincia, fué a dicha población al objeto de tomar parte en un acto público. Pues bien; la guardia civil, al servicio de los tertanientes, ejerció una serie de coacciones sobre los obreros, hasta el punto de que Fabra Ribas llamó al jefe de la fuerza y le ordenó, en nombre de su cargo político, que se pusiera a sus órdenes. Dicho jefe obedeció de mala gana, como consecuencia de lo cual fué destituido.

Sabida es la competencia en cuestiones de cooperación del ex Subsecretario de Trabajo y actual Embajador en Suiza. El encauzó por caminos de realizaciones prácticas a los obreros de Villarrobledo. A la par de una labor de capacitación política, realizaron juntos una obra de construcciones cooperativas. Se organiza-

ron cooperativas de elaboración de vino y de consumo, y ellas fueron la base de otra cooperativa agrícola que, después de Julio del 1936, se encargó de la explotación de las 2.600 hectáreas de terreno expropiadas a los facciosos.

Villarrobledo no ha pasado por el sarampión extremista; cooperativamente, ha realizado una labor magnífica que sirve de modelo a varias poblaciones vecinas. Y, sobre todo, ha dado a aquellos modestos agricultores un elevado sentido de responsabilidad y unas profundas ansias de cultura. El cursillo de cooperación de que venimos hablando es una prueba palmaria de ello.

José COLL CREIXELL

Habla un perro filósofo

Voy haciéndome viejo. Pienso ya demasiado; alocuente signo de decrepitud. Busco la soledad; nada logra desviar mi atención por veredas llenas de luz. Me he vuelto taciturno, absurdo, gruñón; nunca nuevo el rabo cuando mi nueva ama —gorda, ordinaria, fea— me acaricia con su mano áspera, de uñas anchas y cortas. No me interesan las zalamerías de Blanca ni las ternuras de Totó; las miro sin verlas, tan bellas, tan brillantes, sin que la emoción cante una estrofa pasional. Seguramente que mi vida se acaba, ahora que empiezo a conocer a los hombres; es imposible seguir respirando después de la gran experiencia. Sufre uno del corazón. El alma —según los sabios— no vibra dentro de nosotros, pobres seres inferiores, animales sin historia, sin infierno, sin cielo; no puede romperse como la de los soñadores cuando ven caer, una a una, todas las ilusiones, todas las esperanzas, todas las mentirosas sublimidades. ¡Vaya suerte!...

Apenas me reconozco. ¡Cambia uno tanto cuando se vuelve neurasténico! Pero... no puedo sustraerme a la influencia de las ideas, profundas como abismos sin fondo. Yo, el perro de lujo, de piel rubia, ojos negros, uñas como de terciopelo, nacido entre pieles y criado en cojines de seda, caprichoso, raro, despótico casi, que mandaba más que la «espiritual» Margot —segunda edición de Greta Garbo— y se comía los bombones que le regalaba su amante, riéndome del marido viejo, archimillonario, en un alarde de clínica despreocupación, hoy me avergüenzo del pasado, cuando sólo tengo un rincón no muy limpio, en una portería; como poco, voy bastante sucio, sin cadenas de plata ni lazos de moaré. ¡Todo es vanidad, vanidad, VANIDAD! Así está bien que hable un moralista católico, que puede hacer «a escondidas» lo que critica públicamente; que lo limite es algo que todavía me maravilla. Inconsecuencias cuyo origen se pierde, no en el subconsciente —tampoco la palabra va con nosotros, está reservada al hombre también—, sino en un recoveco desconocido.

Cuando la histérica damita —rubia, transparente, artificial— se dejó caer en el diván modernista, como una actriz francesa en el final de un drama, deshecha, llorosa —conservando, no obstante, la armonía de su peinado a bucles— temiendo la ira justa, desbordante de razón, del pueblo en armas, desperté de un largo sueño de inconsciencia; al sentir en mis carnes —débiles de mimos— las huellas del zapato femenino, que se movía, se movía rabiamente, lo mordí —audacia inaudita— y eché a correr, huyendo, ofatando el peligro; sólo me detuve para sacar la lengua burlonamente en aquella famosa galería de retratos de familia, presidida por un gran inquisidor, de aspecto solemne, que había mandado al infierno a más de diez mil hombres, entre ellos a un sabio, honra de la ciencia del Renacimiento. Ladrando, destrozando alfombras, sin que la servidumbre interrumpiera mi loca carrera, salté a la calle, manchada de sangre, procurando no rozar los muertos aún calientes.

Seguí, primero, bastante asustado por tantos ruidos, a un jovencito que llevaba en el hombro una escopeta, que pesaba más que él; le acompañé hasta un lugar, lleno de humo, donde los hombres se movían, hablaban, disparaban con una serenidad a la que no estaba acostumbrado. Me alimentaron bien; después salí con mi nuevo amigo que, súbitamente, cayó en una esquina, cara a la acera, destrozado por una descarga. Luego, me perdí; fui huésped en las ruinas de un convento, vecino de un gato viejo y de un pilluelo andrajoso. Iba perdiendo el aspecto aristocrático; aprendí a robar el alimento de cada día, a servirme, a observar, a reflexionar, hasta que caí enfermo y me recogió la Eufrosia cerca de un paseo solitario, donde las parejas, huyendo del mundanal ruido, se besaban y suspiraban, embriagados de voluptuosidad.

Después de meditar mucho, encogido debajo

Aspectes de l'activitat de les Joventuts Cooperatistes

Els joves i les cooperatives de consum

(Continuació)

L'aparició d'una situació a propòsit per al retorn a les antigues condicions de vida no provocaria la deserció dels nostres rengles a molts cooperadors, perquè haguessin estat ensarronats per nosaltres. Però a més cal tenir en compte que encara que no marxessin per desengany o decepció podríem fer-ho per motiu de llur ignorància sobre el valor social de l'acció cooperativa i en desconèixer la significació que ella té en la lluita per la creació de les bases sobre les quals cal edificar la nova administració de coses. L'habilitat dels comerciants en la presen-

tació de llurs gèneres i preus podria molt bé produir-ho en donar-se semblant conjuntura.

La nostra missió resideix aquí.

Cal desvetllar l'interès dels associats a les nostres entitats pel que és i suposa l'acció cooperativa.

Avui les cooperatives comprenen gairebé el 60 per 100 de la classe treballadora. Aquests obrers o camperols són enemics irreconciliables de la burgesia tota.

Si un dia deixaven el moviment cooperatiu a nosaltres correspondria la responsabilitat plena.

Ens escau explicar-los-hi el que sintetitzen les nostres pràctiques i allà on pot arribar-se.

I convé aclarir-los-hi quina influència tenen en la construcció del món on regeix la igualtat econòmica. Hem de remarcar-los-hi que quan el poder dels capitalistes sigui abatut i els treballadors de totes classes tinguin els destins de la societat en llurs mans, el moviment cooperatiu és l'instrument a propòsit per al repartiment just i ordenat de totes les mercaderies i productes.

L'assimilació d'aquestes qualitats va junt amb la comprensió de l'ajuda eficaçíssima que proporcionen a la classe treballadora a forjar l'estadi de la nova vida i de les noves relacions. Això els farà romandre amb perennitat al nostre costat i es transformaran en ardents defensors de les nostres pràctiques.

Aquesta és una exigència imposada no solament per la condició cooperatista que ens anima i és pròpia, sinó també per l'ardor i afany amb què esguardem una nova societat, el triomf dels obrers i dels pagesos, en mancomunada acció, en la lluita històrica que han emprès contra totes les manifestacions del sistema capitalista.

Educar la classe treballadora en allò que és efectivament progressiu. Heus aquí una obligació ben marcada. La Cooperació és un factor d'ordre progressiu primeríssim. No podem per cap motiu deixar de fer-ho comprendre al proletariat i als pagesos. Avui doblement pel motiu d'haver-se integrat al clos del nostre moviment hem de capacitar-los sobre el què són les cooperatives i què representen per a ells i tot quant suposen en el concert general de la lluita revolucionària contra els burgesos de tota mena, com tanmateix, el paper que tenen reservat en la nova vida per la qual lluitem amb tant de sacrifici i interès.

Els joves han d'ocupar el primer rengle. Com sempre. Com tothora. Han d'estar amatents i disposats resoltament a complir amb llur deure.

La jove generació cooperatista no podrà mai reivindicar la seva executòria, ni valorar els pensaments enfront dels qui la combatin, si en aquestes hores farcides amb escreix de perills greus, i alhora de perspectives felices, no saben donar complimentació deguda als seus càrrecs.

Es hora de demostrar que s'és a les avançades, al davant.

Tenim l'ocasió a propòsit per a dur a terme magníficament les nostres tasques. Els que per llur juvenesa no han estat cridats a les trinxeres i parapets han de lluitar a les ciutats i pobles, acompanyats fraternalment per les nostres camarades, per aconseguir aquests resultats.

Per nosaltres s'ha encetat un nou període d'una vitalitat extraordinària. En ell hem de demostrar a totes les consciències cooperatistes adultes qui som i fins on som capaços d'anar.

Als tallers de transformació de productes amb els obrers productors, a fer les nostres propagandes i a desenrotllar el propi treball. A portar els elements joves cap a nosaltres perquè es transformin en una contribució a la causa.

A les entitats distribuïdores, a les cooperatives de consum, a portar a cap les nostres tasques i a fer tasca de penetració dels objectius que ens havem proposat. A endur-nos els fills dels cooperadors amb nosaltres per a convertir-los a la nostra idea i guanyar-los a la causa de l'emancipació econòmica. A aplicar aquests elements com a instruments d'influència prop de llurs parents o familiars perquè s'adonin del futur reservat a la Cooperació i del caràcter que té en les actuals circumstàncies de lluita descarada i sincera contra l'especulació i el mercantilisme dels comerciants i altres enemics, encoberts o no, del poble treballador.

Si encarem així el nostre treball i les tasques són menades a la mateixa fi amb tenacitat, esforç continuat i sacrifici, reeixirem amb els nostres propòsits i intencions. I aquesta conducta ens permetrà la reivindicació del moviment de la jove generació que amb tant d'entusiasme i coratge sent i comprèn, a més de viure, l'acció cooperativa.

ANTONI SOLÉ

El Estado no puede vivir más que de los pobres

Mientras el Estado se contenta con los recursos que le suministran los pobres, mientras tiene bastante con los subsidios que le aseguran con una regularidad mecánica los que trabajan con sus manos, vive feliz, tranquilo y honrado. Los economistas y los hacendistas se complacen entonces en reconocer su probidad. Pero cuando el desgraciado Estado, apurado por la necesidad, intenta pedir dinero a los que lo tienen y sacar de los ricos alguna débil contribución, se le hace sentir que comete un odioso atentado, que viola todos los derechos, que carece de respeto a la cosa sagrada, que destruye el comercio y la industria y aplasta a los pobres al tocar a los ricos.

Anatole FRANCE